

ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ ΜΕΓΑΛΕΙΑ

[Μεταξύ τῶν ἐν Σάμῳ λογίων, τῶν ἀποτελούντων τὸν πνευματικὸν μικρόκοσμον τῆς ἀγαπητῆς καὶ προσδευτικῆς νήσου, ἔγκριτον κατέχει θέσιν καὶ ὁ κάλλιστος καὶ εὐπαίδευτος φίλος κ. Θρασύβουλος Μ. Μάλης, συντάκτης τῆς αὐτοῦ:

«Νέας Ζωῆς», ἐκ τῶν σθεναρῶν δημοσιογράφων καὶ καλλιτέχνης τοῦ λόγου ἀθρότατος, ὡς μαρτυρεῖ τὸ κατωτέρω ὁδοιπορικὸν σημείωμ.σ, καθυστερεῖσαν πέρυσιν ἐκ τοῦ τόμου τοῦ 1901 ἄτεσταλὲν ἡμῖν ἐξώρας, καὶ ἐν ᾧ μετὰ πολλῆς περιγραφικῆς δυνάμεως ἐκτυλίσσει ἡμῖν ὡραίας σκηνογραφίας ἐκ τῆς πλουσίας σαμιακῆς φύσεως καὶ ἐπιζήλους σελίδας ἐκ τῆς ἱστορίας της. Τὸ Ἡμερολόγιον ἡμῶν, οὐ σκοπὸς πρώτιστος εἶνε νὰ γνωρίσῃ ἀνὰ τὸ πανελλήνιον οὐ μόνον τοὺς ἐν τῇ ἐλευθερίᾳ ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐν τῇ ἔξῳ Ἑλλάδι ἀντιπροσώπους καὶ φιλοτί-

μους ἐργάτας τῆς νεοελληνικῆς φιλολογίας, μετὰ χαρᾶς παρατίθουσιν ᾧδε καὶ τὴν συμπαθεῖ μορφήν τοῦ φιλότατου συντάκτου τῆς «Νέας Ζωῆς».]

*Τῷ πολυφίλτῳ μοι ἀδελφῷ
Λόντιν Μ. Μάλη, εἰς Αἰσθητῶν.*

ΕΥΓΩΝ τὴν πνιγερὰν τοῦ μικροῦ μου χωρίου ἀτμόσφαιραν, τὴν ὅποιαν μαζί με τὰ κυνικά καύματα τοῦ Ἰουλίου καθίστων πνιγροτέραν, ἅφ' ἐνὸς μὲν τὰ ἐλώδη μιάσματα καὶ ἡ πληθὺς τῶν μικροβίων τῶν ἀφειδῶς χορηγουμένων ἀπὸ μίαν εὐρεῖαν δεξαμενὴν κτισθεῖσαν εἰς τὸ μέσον, ἵνα ἐξασφαλίσῃ τὴν δηληρίασιν τῶν κατοίκων καὶ διαιωρίζῃ τὴν ὑπὲρ αὐτῶν μέριμναν τῶν ἀρμοδίων ἅφ' ἐτέρου δὲ αἱ ἀηδεῖς καὶ ἀνούσιοι πολιτικαὶ συζητήσεις, τὰς

ὁποίας μὲ ἀφθονίαν μᾶς ἐσερβήρισε τὸ νέον μας διὰ σφαιριδίων ἐκλογικὸν σύστημα καὶ ἔφερεν εἰς τὸ ζηνὶθ ἢ ἐπέτειος ἑορτῇ τοῦ ἡγεμονικοῦ ζητήματος, οὐ τὴν μνήμην κατ' ἔτος σχεδὸν οἱ Σάμιοι ἐπιτελοῦμεν, ἐπιθυμῶν νὰ ἀπολαύσω τῶν καλλονῶν τοῦ γλαυκοῦ τῆς Ἰωνίας ὀρίζοντος καὶ νὰ ἀφήσω τὴν φαντασίαν μου νὰ ἀνατρέξῃ εἰς χρόνους προγενεστέρους, ἐκεῖ ὅπου ἤθελε μὲ ὁδηγήσῃ ἡ θεὰ τοσούτων σημείων ἀρχαίας δόξης καὶ εὐκλείας, εὐρέθην τὴν μεταμεσημβρίαν μιᾶς ἡμέρας ἀνερχόμενος τὴν ὀφιοειδῆ ἀτραπὸν τὴν χαράττουσαν ἀκανονίστως τὰς κλιτύας καὶ ἄγουσαν εἰς τὴν κορυφὴν ἐνὸς παρακειμένου βουνοῦ, τὸ ὁποῖον ἐκ τῶν σωζομένων ἐρείπιων ἀρχαίου τείχους ὀνομάζεται τανῦν «Καστρί».

Ἐκάθην ἐπὶ μαρμάρου ὑπερμεγέθους, ἀβακκῆδὸν λελαξευμένου, ἐνὸς ἐκ τῶν πολλῶν ἐκεῖ εὕρισκομένων, τὰ ὁποῖα ἀπετέλουν τὸ μέγα κυκλώπειον τεῖχος τὸ περιστέφον τὴν ἀρχαίαν πόλιν, ἡ ὁποία ἐξηπλοῦτο ἀπὸ τοῦ μέρους ἐκείνου μέχρι τῆς παραλίας τοῦ Τηγανίου καὶ ἀνεπόλησα ὅλην τὴν δύναμιν καὶ τὴν αἴγλην καὶ τὸ μεγαλεῖον, αἱ ὁποῖαι ἡνωμένα ἀπετέλουν πρὸ 2400 ἐτῶν τὴν ἀφνειὴν καὶ ὀλβίαν ἐκείνην πόλιν, τὴν ἀρχαίαν Σάμον. Ἄστὺ ἱερὸν ἀπεκάλει αὐτὴν ὁ Ἀνακρέων καὶ Νυμφέων ἄστὺ ἄλλοι συγγραφεῖς καὶ ποιηταὶ ἐπωνόμαζον. Σχοῖνοι θαμνώδεις καὶ πῆνοι ἀκανθώδεις καλύπτουσι τὸ μέρος, ἔνθα μεγαλοπρεπῶς ὑφούντο τὰ πολυτελῆ τοῦ Πολυκράτους ἀνάκτορα καὶ ὑπερψάνως ἐπεδείκνυε τὰ ὀνόματα τῶν διαπρεφάντων πολιτῶν ἡ Μεγίστη λεγομένη Στήλη. Ὁ φθονερός καὶ ἀείζων Γέρων μὲ τὸ βαρὺ τοῦ πέλμα ἦλθε συνεπικούρος εἰς τοὺς ἄρπαγας καὶ ἐπιδρομεῖς καὶ ἡ καταστροφὴ ἐτελέσθη τόσον πλήρης, ὅσον καὶ τρομερά. Καὶ ἤδη μόνον τὰ τῆδε κάκεισε ἐσπαρμένα ἐρείπια τοῦ τείχους δεικνύουσι τὸ μέρος, ἐν ᾧ εἶδον τὸ φῶς τόσοι ἔξοχοι στρατηγοί, πεφημισμένοι φιλόσοφοι, τολμηροὶ θαλασσοπόροι, μεγαλοφυεῖς ἀστρονόμοι, ποιηταὶ, συγγραφεῖς καὶ καλλιτέχναι πανελληνίου ἀπολαύσαντες φήμης...

Τὸ βλέμμα μου ρίπτεται πρὸς δυσμὰς. Ἡλιόλουστος καὶ μεγαλοπρεπὴς καὶ νωχελῶς ἐξηπλωμένη προβάλλει ἡ πεδιάς τῆς χώρας μὲ τὰ κανονικά της τοπία τῶν πρασίνων ἀμπέλων καὶ τῶν λευκαζόντων σιτοφόρων ἀγρῶν καὶ θελκτικὴ καὶ ἐπιβάλλουσα ἐπὶ τοῦ πρὸς βορρᾶν βουνοῦ ἡ χώρα ἄρχει τῆς μεγαλοπρεποῦς ἐκείνης τοποθεσίας, τὴν ὁποίαν καθωραΐζει στακτόχορος τάπης σχηματιζόμενος ἀπὸ τὰς συνηνωμένας ἀειθαλεῖς κορυφὰς τῶν εἰς τὸ ἄκρον τῆς πεδιάδος ἀπεράντων ἐλαιῶνων. Μηνοειδὴς διαγράφεται ἡ νοτιά τῆς νήσου παραλία καὶ τὰ κύματα τοῦ

πόντου ἀδιακόπως ἀσπάζονται τὰ κράσπεδα τῆς νήσου, τὴν ὁποίαν ὁ Πουκεβίλ βασίλισσαν τῆς Ἰωνίας ἀπεκάλεσε. Μία στιβὰς οἰκίσκων παρὰ τὴν παραλίαν ταύτην, ἀποτελούντων τὸ σημερινὸν Ποτοκάκι, μού ἐνθυμίζει τὸ μέρος, ἐν ᾧ περικαλλῆς ὠκοδομήθη τῆς Ἀφροδίτης ναὸς ὑπὸ τῶν μετὰ τοῦ Περικλέους εἰς Σάμον ἐλθουσῶν ἐταίρων, ἀντικείμενος πρὸς τὸ καλλιμάρμαρον Μνῆμα τῆς Ραδίνης καὶ τοῦ Λεοντύχου, τῶν δύο τούτων ὑπὸ τοῦ Περιάνδρου σφαγιασθέντων ἐραστῶν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου προσερχόμενοι οἱ ὑπὸ τῶν βελῶν τοῦ υἱοῦ τῆς Κύπριδος καταπονόμενοι εὕρισκον ἀνακούφισιν ἀπὸ τῶν δεινοπαθημάτων αὐτῶν. Ἦσαν τὰ ἱερὰ ταῦτα τεμένη δύο ἐκ τῶν πολλῶν στολισμάτων, δι' ὧν ἐκοσμεῖτο ἐκατέρωθεν ἡ μεγάλη ἀπὸ τῆς πόλεως ἀρχομένη καὶ κατὰ μῆκος τῆς παραλίας ἐκτεινομένη Ἱερὰ ὁδός, ἡ ἄγουσα εἰς τὸν ναὸν τῆς πολιούχου θεᾶς Ἥρας.

Ἐν σημεῖον λευκάζον καὶ ὁμοιάζον μακρόθεν πρὸς ἀναπεπταμένον ἱστίον πλοίου οὐριοδρομοῦντος ἐν πελάγει εἰς τὸ ἄκρον ἐκεῖ τῆς παραλίας ὑφούμενον καὶ παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Ἰμβράσου, τοῦ ὁποίου τὸ ρεῖθρον διαγράφεται καὶ εὐκρινῶς διακρίνεται ἐκ τῶν πρασίνων φυλλωμάτων τῶν ἐν αὐτῷ φυομένων φυτῶν καὶ δένδρων, δεικνύει τὸ μέρος, τὸ ὁποῖον ἐκόσμησε δι' ἐνὸς ἀριστουργήματος ἡ εὐρεῖα διάνοια καὶ ἡ ἔξοχος καλλιτεχνικὴ ἀντίληψις δύο Σαμίων καλλιτεχνῶν, τοῦ Ροίκου καὶ Θεοδώρου. Αἱ ἀπὸ τῶν χρόνων ἐκείνων ἀλλεπάλληλοι ληστεῖαι καὶ ἐπιδρομαί, λεηλασίαι καὶ ἄρπαγαὶ μετὰ τῆς πολυχρονίου δουλείας εἰς μίαν μόνην στήλην ἐπέτρεψαν νὰ ἴσταται καὶ νὰ δεικνύη τὸ μέρος, ἐν ᾧ ὁ καλλιτέχνης Σμίλις ἔθηκε τὴν Ἦραν ἱσταμένην, γαμήλιον ἐσθῆτα φοροῦσαν καὶ ἔχουσαν παρὰ πόδας δύο ταῶ ἐκ Κυπρίου χαλκοῦ. Τὰ πάντα ἤδη ἐξηφανίσθησαν. Ἀπέπτῃ ἡ Μεγαλοφυΐα, ἀπώλεσθη ἡ Τέχνη, ἀφηράπη ἡ Τελειότης, ἐξεμηδενίσθη ἡ Ποίησις, αἱ ὁποῖαι ἀρμονικῶς συνηγόμεναι ἀπετέλουν τὸν ὑπὸ πάντων τῶν Ἑλλήνων θαυμαζόμενον Ναόν. Καὶ ἐφαντάσθη τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὴν Ἰμβρασίαν θεὰν περίλυπον παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ καθημένην ὑπὸ τὴν σκιὰν ἡνθισμένης τινὸς λυγαριᾶς καὶ θρηνοῦσαν τὴν ἀπώλειαν τοῦ ἐξόχου ἐκείνου δημιουργήματος. Θρηνεῖ πράγματι τὴν ἀπώλειαν τοῦ κόσμου καὶ τοῦ πολιτισμοῦ τῶν χρόνων ἐκείνων, καθ' οὓς ἐγεννῶντο ἄνδρες, οἵτινες καίτοι στερούμενοι τῶν πλεονεκτημάτων, τὰ ὁποῖα παρέχει εἰς τοὺς σημερινοὺς καλλιτέχνας ἡ νεωτέρα Ἐπιστήμη, χωρὶς παντάπασιν νὰ βασίζωνται ἐπὶ προγενεστέρων προτύπων ἀκριβῶν καὶ τελείων, διὰ μόνης τῆς ἀενάου ἀναζητήσεως ἰδανικῆς τινος καλλονῆς, τὴν ὁποίαν ἐθεοποιοῦν,

αἴφνης διὰ μιᾶς ἐπιβολῆς ἔφθανον εἰς τὸ ζενίθ τοῦ Καλοῦ, εἰς αὐτὸ τοῦτο τὸ Ἰδεῶδες.

Σελὶς κεχρυσωμένη ἐξ ἐκείνων, τὰς ὁποίας πλείστας κέκτηται ἡ Σαμικὴ καὶ γενικώτερον ἡ Ἑλληνικὴ Ἱστορία, ἀνοίγεται αὐτομάτως ἐνώπιόν μου στρέψαντος ἤδη τὸ βλέμμα εἰς τὸ βάθος τοῦ πρὸς ἀνατολὰς ὁρίζοντος. Διὰ μέσου λεπτῆς ὁμίχλης λαμβάνουσα τὸ χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ ἐπιδεικνύει τὰς κανονικὰς τῆς γραμμὰς καὶ τὰ συμμετρικὰ τῆς σχήματά καὶ ὑφούται πανύψηλος ἡ Μυκάλη, ἔνθα ὁ Εἰάνθιππος καὶ ὁ Λεωτυγίδης, δύο πρόμαχοι τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ πρὸ 2379 ἐτῶν, ἀπεδεχάτιζον ἀμειλίκτως τὰ λείψανα τῆς Ἀσιατικῆς βαρβαρότητος τῆς ἀπειλησάσης τὸν Ἑλληνισμόν καὶ ἔσωζον οὕτω τὴν σήμερον πεπολιτισμένην ἀνθρωπότητα ἀπὸ ἀμάθειαν καὶ βαρβαρότητα πολλῶν ἀκόμη αἰώνων.

Ἄλλαι εἰκόνες λαμπραὶ καὶ ἀπαστρέπτουσαι σκηνῶν καὶ συμβεβηκότων, προσφάτου αὐταὶ παρελθόντος, ζωγραφίζονται πρὸ ἐμοῦ, θεωροῦντος τὸν ἀπέναντί μου εὐρέως ἐκτεινόμενον πόντον, τὸν ἐξαισιῶς ἐνδεδυμένον τὸ γαλανόλευκον χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τὴν γελαστὴν καὶ θαυμασίως ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου ἐπηργυρωμένην ἐπιφάνειαν αὐτοῦ. Ἐνταῦθα ἐδιδάχθη μία πρᾶξις τοῦ Μεγάλου Ἑλληνικοῦ Δράματος, ἡ σύνθεσις καὶ ἡ πλοκὴ τοῦ ὁποίου μετὰ τῆς ἐν τῇ διδασκαλίᾳ ἐπιτυχίας προὔκαλεσε τὸν θαυμασμόν καὶ τὸν ἔπαινον τῆς ἀδιαφόρου Εὐρώπης.

Ἐντεῦθεν ἐξεκίνησεν ἡ ταχύπτερος φήμη ἡ ἐξαγγείλασα εἰς αὐτὴν ὅτι ἐθρυμματίσθη ὁ ὄγκος καὶ κατέπεσεν ὁ ἀήττητος θεωρούμενος κολοσσὸς τοῦ στόλου τοῦ Χοσρέφ προσκρούσας εἰς εἰς στήθη, τὰ ὅποια ἐθέρμαινε καὶ ἐφλόγιζε καὶ καθίστα χαλύβδινα διάπυρος πρὸς τὴν Θρησκειᾶν καὶ τὴν Πατρίδα ἔως καὶ ἀφροσίωσις. Ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἐκεῖνου ἐπέβλεπεν ὁ Σωτὴρ Χριστὸς καὶ εἶδε τὰ ἐπὶ τῶν Σαμιακῶν ὁρέων γυναικίκοις ἡρηνοῦντα καὶ προσευχόμενα καὶ εἶδε τὰ ἐν ὀνόματι αὐτοῦ ἀγωνιζόμενα τέκνα του, κεχητηκότα καὶ ἐξητλημένα, νὰ περιστοιχίζωσι τὸ Τίμιον καὶ Ἱερὸν Σύμβολόν του καὶ ἀπέστειλεν εἰς αὐτὰ πνεῦμα καρτερίας, ἀνδρείας καὶ ἡρωϊσμοῦ, τὸ ὁποῖον ἀναπνεύσαντες, οἱ μὲν ναῦται τοῦ Κανάρη ἀπτόχτοι διέσχίζον τὴν χάλαζαν τῶν ἐχθρικῶν σφαιρῶν καὶ προσεκόλλων τὰ πυρπολικά των ἐπὶ τῶν πλοίων τοῦ Χοσρέφ, οἱ δὲ στρατιῶται τοῦ Καπετὰν Σταμάτη, τοῦ Κωνστ. Λαχανᾶ καὶ τοῦ στρατηγοῦ Λογοθέτου Λυκούργου ὑπερανθρώπως ἀνθίσταντο εἰς τὰ ἀπειράριθμα πλήθη τὰ ἀποπειρώμενα ἀπόδασιν. Δὲν ἦτο δυνατόν ὁ Μεταμορφωθείς Χριστὸς ἐν τῇ φιλάνθρωπίᾳ του νὰ ἐπιτρέψῃ, ἵνα ἡ ἐπομένη,

ἦτις ἦν ἡ 6η Αὐγούστου, γίνῃ ἡμέρα θρήνων καὶ κοπετῶν σφαζομένων καὶ εἰς ἐπαίσχυντον δουλείαν ἀγομένων χριστιανῶν. Ἐστάθη ἀντιμέτωπος πρὸς τὴν ἡμισέληνον διὰ νὰ σώσῃ τὴν ἡρωϊκὴν νῆσον ἀπὸ τοῦ ὀλέθρου, τὰς παρθένους ἀπὸ τὴν ἀτιμίαν, τὰ παῖδιά ἀπὸ τὸ φάσγανον τοῦ ἐχθροῦ καὶ τὸ ἐπέτυχεν. Ἐνῶ κατησχυμένος ὁ ἐχθρὸς ὑπεχώρει, ἐπὶ τῶν ἐλληνικῶν πλοίων καὶ τῆς παραλίας ὑπερήφανος ὑψοῦτο ἡ γαλανόλευκος Ἑλληνικὴ Σημαία καὶ ὁ ἐπ' αὐτῆς Σταυρὸς ἐσκίαζον τοὺς γονυπετῶς προσευχομένους στρατιώτας καὶ εὐχαριστοῦντας τὸν Θεόν, τὸν ποιήσαντα ἐκ ποδῶν τὸν πολέμιον.

Καὶ ἐνῶ ἄφωνος καὶ μετ' εὐλαθείας προσβλέπω τὴν παραλίαν, ἡ ὁποία μετὰ τῆς περὶ αὐτὴν φύσεως ὑπῆρξεν ἡ ἄφωνος μάρτυς τοῦ θαύματος ἐκείνου, κομψὸς ἐπὶ τινος λόφου ἐκτισμένος ναὸς ὑποπίπτει εἰς τὴν ἀντίληψίν μου. Γαλανόλευκος, ὥσεί γεννηθεὶς ἐκ τῆς θαλάσσης καὶ τοῦ οὐρανοῦ, εἶνε αὐτὸς οὗτος, τὸν ὁποῖον ἐκτίσεν ὁ ὀβολὸς τῶν Σαμίων καὶ τὸν ἀφιέρωσεν εἰς τὸν Σωτῆρα Χριστὸν ἡ εὐγνωμοσύνη τῶν σωθέντων. Ἐχει παραπλεύρως τὸ ὑψηλὸν φρούριον, τὸ ὁποῖον ἡ πορορατικὴ διάνοια πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς νήσου τοῦ Μεγάλου Τέκνου αὐτῆς Λυκούργου τοῦ Λογοθέτου ὥκοδόμησε καὶ ὑπομιμνήσκει εἰς κάθε

Πλουμίτσα Λογοθετίσα (*)

παρατηρητὴν τὰς περιστάσεις, καθ' ἃς ὥκοδομήθη καὶ τὴν πλέον ἡ συγκινοῦσαν ρῆσιν, μεθ' ἧς ἐξ ὀνόματος τῶν συμπολιτῶν τοῦ ὁ Λυκοῦργος εἰς τὸν Χριστὸν ἀφιέρωσε :

- « Τὰ Σὰ ἐκ τῶν Σῶν. Σοὶ προσφερόμεν ἡ Σάμος καὶ ὁ ἐν
 » Αὐτῇ λαὸς Σου τὴν ἀνέγερσιν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς θείας Σου
 » Μεταμορφώσεως εἰς αἰωνίαν δόξαν καὶ ἀνάμνησιν τῶν εἰς ἡμᾶς
 » ἐξέχεα; ὑπερφυῶν θαυμασιῶν Σου Χριστέ. Βασιλεῦ τοῦ Παντός,
 » Σωτὴρ καὶ λυτρωτὰ ἡμῶν, πρόσδεξαι εὐμενῶς τὴν ἐξ ὅλης
 » ψυχῆς καὶ καρδίας ἡμῶν προσφορὰν ταύτην καὶ μηδέποτε ἐγ-

(*) ΣΗΜ.— Ἡ ἀδελφὴ τοῦ ἀειμνήστου Λυκούργου, ἀρχιεπισκόπου Σύρου.

» καταλείπης τὴν Νῆσον καὶ τὸν ἐν αὐτῇ λαόν Σου, τοὺς διὰ
» παντὸς ἐλπίζοντας εἰς Σέ.»

Ἦρεμος τώρα ἐξακολουθεῖ ἡ θάλασσα νὰ παίζη μὲ τὰ τρελὰ
καὶ φιλοπαίγμονα κύματά της, τὰ ὅποια ἔκρυψαν ὑπὸ τὰς πτυ-
χὰς των τόσον ἐνδόξους ἀναμνήσεις καὶ πάντοτε φροντίζει νὰ
στέλλῃ ἐπὶ τῆς παραλίας αὐτὰ διὰ νὰ ὑπομνήσωσιν εἰς τοὺς
ἀπογόνους τὴν εὐθύνην, τὴν ὅποιαν φέρουσιν ἀναδεχθέντες τὸ
βάρος τῆς κληρονομίας. Καὶ περίλυπα, ἀλλ' ὄχι εὐτυχῶς καὶ ἀπέλ-
πιδα, ἀπομακρύνονται πάλιν τὰ κύματα βλέποντα τοὺς υἱοὺς τῶν
γιγάντων μεριμνῶντας καὶ τυρβάζοντας εἰσέτι περὶ πολλὰ ἄσχετα
δυστυχῶς πρὸς τοιοῦτον ζηλευτὸν καὶ ἐνδοξὸν παρελθόν....

Ἐν Χώρα Σάμου, Ἰούλιος 1900.

ΘΡΑΞΥΒΟΥΛΟΣ Μ. ΜΑΛΗΣ

“ΑΠΟ ΤΗΣ ΚΡΥΦΕΣ ΔΟΞΕΣ.”

ΣΤΟ παραθύρι ξάγρυπνη
Ἄνθη κρατεῖ στὰ χέρια
Κι' καρτερῶντας νὰ διαβῇ
Ἀναμετράει τ' ἀστέρια.

Κι' ὅταν ἀκούσει τὸ σκοπὸ
Τοῦ τραγουδιοῦ στὸ δρόμο,
Τ' ἄνθη τοῦ ρίχνει ἀπὸ ψηλὰ
Κ' ἔχει ἡ καρδιά της τρέμο,

Ποῦ τῆς δροσούλας μιὰ σταλιά
Σὰ νοώθει στὰ μαλλιά της.
Θαρρεῖ πῶς κλαίει ἐ οὐρανὸς
Ποῦ φεύγει ἀπὸ σιμά της.

ΧΡΙΣΤ. ΒΑΡΛΕΝΤΗΣ